

[Astrid Skjoldbo.]

ning. Men når man tænker på, hvad der ellers i skolerne ofres på sundheden — jeg vil hellere sige sundheds-lapperiet —, så forekommer det mig nærliggende at sætte ind ved ondets rod — forebygge fremfor at helbrede. Legemsøvelser, skoletandlægeordning, skolelæge- og skole-sygeplejeordning og anden legemlig forsorg koster mange penge og er yderst værdifulde foranstaltninger, men de hjælper kun lidt overfor al den dårlighed, som forkert ernæring kan forårsage.“

Såvel professor Gudjonsson som den før omtalte kommissionsbetænkning peger også på den nære sammenhæng, der er mellem dårlige tænder og forkert ernæring. Vi ofrer mange penge på en, synes det mig, værdifuld skoletandpleje, men hvad hjælper det, at vi sparer nogle penge på skolebespisningen, hvis vi i stedet skal ofre dem på at behandle børnenes dårlige tænder.

Det er netop for tiden et vigtigt spørgsmål. Skolebørnenes tænder bliver dårligere år for år. Kun en ganske lille procent af børnene har fejlfri tænder ved den første undersøgelse. Det blev lidt bedre under og i den første tid efter krigen, og det hænger formentlig sammen med den kost, børnene fik i den tid, men siden 1948 er antallet af børn med fejlfri tænder dalet år for år i hvert fald i København, hvorfra jeg har mine tal. I 1948 var der således 13,9 pct. med fejlfri tænder, men i 1951 var vi helt nede på 7,5 pct. Hvis vi gennem en fornuftig skolebespisning, der gennemføres for hele året og for alle aldersklasser, kunne råde bod på dette forhold, var meget naet, selvom jeg naturligvis ikke tror, at skolebespisningen alene kan klare dette problem.

Da loven af 18. juni 1951 blev vedtaget, havde man vist fra forskellig side den opfattelse, at det ville være en økonomisk fordel, om der blev frit valg mellem mulighederne for at få mælk alene eller hel skolefrokost. Naturligvis kan ingen påstå, at en sådan valgfrihed ikke i nogle tilfælde har bevirket, at mælk alene blev foretrukket, men stort set har den gratis mælkeydelse kun betydet, at det offentlige nu betaler mælken for de børn, hvis forældre selv tidligere betalte den, og det har intet med ernæringshygiejne at gøre. I København er forholdet det, at medens

der i 1950 deltog 64,8 pct. af samtlige børn i den gratis skolefrokost, så deltager nu ialt 91,4 pct. af børnene enten i skolefrokost eller i gratis mælk. 59,7 pct. deltager i den egentlige frokost og 31,7 pct. i gratis mælk.

Den besparelse, der er fremkommet som følge af loven, består altså hovedsagelig i, at man har begrænset bespisningsperioden til 6 måneder og til de understø 6 klasser. Til gengæld betaler man altså mælken for de børn, hvis forældre tidligere selv betalte den. Det forekommer mig, at en sådan fremgangsmåde intet har med ernæringshygiejne eller med forebyggende sundhedspleje at gøre.

At skolebespisningen samtidig virker som økonomisk hjælp til familier med børn, synes jeg ikke gør loven ringere. Forhåbentlig bliver det sidste gang, rigsdagen kommer til at forlænge denne lov. Mit parti var lige fra fremsættelsen af forslaget til loven af 1951 imod den forringelse, som fandt sted med vedtagelsen heraf; når vi nu ved tredje behandling alligevel stemmer for den, skyldes det udelukkende, at vi ellers risikerede at måtte gå tilbage til en lov, der var endnu ringere end den, vi i dag skal forlænge.

Esther Malling Pedersen: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig fremme med den ændring, som er foretaget ved behandlingen i det andet høje ting: at lovens revision udskydes 1 år i stedet for som oprindeligt foreslået 2 år.

Spørgsmålet om skolebespisning er jo et meget stort spørgsmål, der berører både principielle, økonomiske og rent praktisk administrative områder. Det vil derfor være af stor betydning, at den nugældende lovs virkninger belyses så klart som muligt igennem et så stort materiale som muligt, og man må jo håbe på, at eet år vil være tilstrækkeligt hertil. Jeg skal som sagt anbefale lovforslaget i dets nuværende form til en hurtig fremme.

Bouet: Under folketingets behandling af det af ministeren forelagte lovforslag er der som nævnt kun foretaget en enkelt ændring, der går ud på, at revisionen skal foretages i samlingen 1953—54 i stedet for som oprindeligt foreslået i 1954—55. Jeg går ud fra og håber, at den undersøgelse af lovens